

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Filozofická fakulta

Ústav věd o umění a kultuře

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Autor práce a studijní obor: Vojtěch Kavka, Kulturní studia

Název práce: KULTURNÍ VLIVY VE FILMOVÝCH DÍLECH QUENTINA TARANTINA

Oponent práce: Mgr. Vera Kaplická Yakimova, Ph.D.

Slovní vyjádření, náměty a otázky k obhajobě:

Diplomová práce Vojtěcha Kavky se věnuje tvorbě filmového režiséra Quentina Tarantina a konkrétněji má za cíl sledovat kulturní vlivy, rozpoznatelné v jeho díle. Práce je psaná kultivovaným jazykem na vysoké úrovni, text je logicky členěn a použitá literatura je pro danou práci v odpovídajícím rozsahu.

Předložená práce je bezpochyby výjimečná a nebojím se říct impozantní. Kavka přesvědčuje v každém odstavci na každé straně, že Tarantinovu tvorbu zná do hloubky a dokáže najít propojení a příklady tam, kde by si je běžný divák nemusel všimnout. Práce je tak protkána množstvím popisů scén, postav, hudebních doprovodů atd., které se místy mohou zdát již přebytečné, ale konec konců tvoří korpus, se kterým autor dokáže kdykoliv přesvědčivě pracovat. Z Kavkovy psaní lze poznat, že není jen fanouškem Tarantinovy tvorby, ale že dokázal svoje znalosti zúročit a posunout se z pozice obdivovatele do pozice interpreta. Jako velice povedené se mi jeví propojení Tarantina s jeho režisérskými vzory jako jsou Sergio Leone či Martin Scorsese. Je obdivuhodné, že se Kavka orientuje nejen v naratologických možnostech interpretací filmu, ale uvažuje i o stylistické stránce tohoto umění – rozebírá střihovou skladbu, použití hudby, úhel snímání, což se u studentů naší fakulty stává jen výjimečně.

Na druhou stranu musím konstatovat i některé zásadní slabiny diplomové práce. Jako nejzásadnější se mi zdá metodologická nejasnost, která rámuje pečlivou práci s materiálem.

Kavka se sice na začátku textu věnuje otázkám intertextuality a postmoderny, zdá se mi však, že se s nimi nedokázal plně ztotožnit. Co se týče intertextuality, její zapojení do diplomové práce se vyvíjí ve třech fázích. Prvně se jí autor věnuje v teoretické kapitole, kde však čerpá z jediného (zastaralého) zdroje, který pouze převypravuje různé teorie jiných autorů. V diplomové práci bych očekávala, že se autor pustí do primárních teoretických textů a pokusí se je sám alespoň do určité míry reflektovat. Důkazem jistě nechuti se intertextualitě věnovat je i fakt, že o ní začne znovu, v druhé fázi, uvažovat až na s. 48., a to s pomocí jiného teoretického slovníku – Kavka zde cituje jen Renate Lachmanovou, kterou předtím ani jednou nezmínil. Níže v textu navíc znovu Lachmanovou necituje z primárních zdrojů, ale používá jen sekundární příručky. V třetí fázi diplomové práce, kde se Kavka již podrobněji snaží analyzovat Tarantinovo dílo i pomocí intertextuality, autor znovu mění použité teorie, kdy například přes text Jiřího Homoláče používá pojmy Michala Głowińskiego a dalších. Zde Kavka střídá různé pojmy a v rychlosti vždy odcituje pasáž od Homoláče, představí příklad z Tarantina a jde urychleně dál. Na základě četby diplomové práce se mi zdá, že opravdový metodologický rámec není přímo přiznaný a spočívá spíše než v poststrukturalistickém myšlení, v jakési biograficko-intencionální metodě. Kavka ve skutečnosti otevírá svou práci kapitolou o dětství Quentina Tarantina a tak predestinuje, o čem práce bude. Kavka sice neustále a pečlivě komparuje, jak již bylo výše zmíněno, různé režiséry s tvorbou Tarantina, dělá to však vždy s „posvěcením“ samotného autora (prostřednictvím biografii, rozhovorů...). Kavka potřebuje, zdá se, autoritu, která „intertextuální“ vztah určí a pak svou rozsáhlou znalostí tento vztah diplomant dokáže mistrovsky ukázat. Narážím tu na dva problémy. První z nich je spojený s důvěrou v mytologizovaný Tarantinův (sebe)obraz. Kavka neproblematizuje vznik Tarantinova biografie, fakt, že je osobní historie mnohdy ovlivněna tím, co v ní chceme najít, a že biografie často více schovávají, než odkrývají. Tím, že vytvoří jasný příběh, který dovede malého Quentina přes cestu Amerikou autem za novým partnerem jeho matky ke geniálnímu režisérovi Tarantinovi, takový druh biografie nedělá nic jiného než to, že sepíše jednu možnou fikci. Druhý problém souvisí s tím, že biografická metoda a teorie intertextuality na sebe nejčastěji názorově narážejí. Intertextualita, jak jí rozumím já, přece jen vychází z přesvědčení o nezávislosti textu na jeho tvůrci, z důvěry v recipienta, který má moc umělecká díla propojovat. V rámci obhajoby budu ráda za vysvětlení, jaký je autorův postoj ke zmíněným pojmům a jak vnímá již zmíněný střet mezi biografickou a intertextuální metodou.

Kdybych měla svoje poznatky shrnout, Vojtěch Kavka jednoznačně naplnil a v jistém ohledu i přesáhl očekávání kladená na diplomovou práci. Z jiného hlediska však jeho práce vykazuje metodologickou nejistotu. Pokud by se autor dokázal během obhajoby vyrovnat s dotazy zde kladenými a samozřejmě s dorazy školitele, nebránila bych se hodnotit jeho práci jako výbornou.

Navrhovaná klasifikace: výborně

.....
podpis oponenta práce

V Českých Budějovicích dne 19. srpna 2020

Stupeň klasifikace:	Výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------